

Bemærkninger til forslaget

I årene siden 2. verdenskrig er der som et resultat af en lang række politiske beslutninger gennemført en stadig større integration af handicappede i samfundet. Det er på en lang række forskellige måder blevet fastslået, at handicappolitik er samfundspolitik.

Der er i tidens løb truffet beslutninger om bedre vilkår på undervisnings- og uddannelsesområdet, det sociale område og indenfor trafik-, miljø- og bygningsområdet samt en række andre områder.

På det sociale område er institutionstilbud i stigende grad blevet ændret til tilbud om vejledning og bistand til bo-, arbejds- og fritidstilbud i normalt miljø.

I 1969 vedtog man en folketingsbeslutning om handicappedes adgang til folkeskolen, i løbet af 1970'erne vedtoges en række foranstaltninger på det sociale område i konsekvens af socialreformens realisering. I 1980 fastslog Folketinget handicappedes ret til en tilværelse så nær det normale som muligt, og i 1982 fik man et bygningsreglement med indbyggede handicaphensyn.

I løbet af 1980'erne har Folketinget ved adskillige lejligheder understreget, at disse positive tiltag stadig skal være grundlaget for dansk politik på dette område, bl.a. ved tre handicapredegørelser, der går på tværs af sektorerne.

Også i international sammenhæng har Danmark understreget sin vilje til at sikre alle borgere lige muligheder.

I 1975 tiltrådte Danmark således FN-deklarationen om handicappedes rettigheder, og tilslutningen til de i denne deklaration anførte rettigheder er siden bekræftet såvel ved indledningen til FN's handicaptraktat som ved programmets afslutning.

I det nordiske samarbejde er der taget en lang række initiativer til forbedring af handicappedes vilkår i de nordiske lande.

I Det Europæiske Økonomiske Fælleskab er ligeledes igangsat en række forskellige tiltag, der tager sigte på at fremme handicappedes erhvervs-mæssige og sociale integration i samfundet.

Denne udvikling har medført, at befolkningen har fået en langt bedre forståelse for handicappedes livs-

vilkår gennem stadig større viden om handicappedes behov og muligheder for aktiv samfundsdeltagelse.

2. Uanset disse mange positive politiske tilkendegivelser må det imidlertid konstateres, at det danske samfund fortsat byder på mange hindringer for udfoldelsesmulighederne for handicappede.

I udlandet er man flere steder gået den vej at gennemføre antidiskriminationslovgivning om handicappedes rettigheder på tværs af sektorer.

I USA har Kongressen vedtaget en meget omfattende lov, der forbyder diskrimination af handicappede. Denne lovgivning er særdeles detaljeret og omfatter alle samfundslivets forhold.

I Danmark har man ikke tradition for særlovgivning af denne art.

Det er imidlertid vigtigt, at der gives et utvetydigt politisk signal til alle, og at der er et system, der kan påtale udviklinger i den gale retning.

Endvidere kan det vel forventes, at nogle af detailproblemerne efterhånden løses gennem fællesskabsinitiativer.

Det er derfor regeringens ønske, at Folketinget henstiller til alle statslige og kommunale myndigheder samt private virksomheder med eller uden offentlig støtte at efterleve princippet om ligebehandling og ligestilling af handicappede med andre borgere og at tage hensyn til og skabe muligheder for hensigtsmæssige løsninger under hensyntagen til handicappedes behov i forbindelse med forberedelse af beslutninger, hvor hensyntagen overhovedet kan komme på tale.

Det må imidlertid erkendes, at handicapproblemer kan være særdeles komplicerede, og løsninger forudsætter derfor også tilstedeværelse af særlig kvalificeret ekspertise.

Der bør derfor efter regeringens opfattelse i Socialministeriets ressort skabes en central enhed for ligebehandling og formidling af information om handicappedes vilkår og virkninger af givne handicap, hvor alle med behov herfor kan henvende sig. Denne enhed, der både nationalt og internationalt skal indsamle, initiere og formidle nødvendig information og ekspertise, etableres i tilknytning til Det Centrale Handicapråd, som er tværfagligt og har en bred re-